

מסורת הש"ס

(א) ב"מ יב. גיטין נט.
(ב) גיטין סא. ב"מ יב.
(ג) לקמן מו. ב"מ ה.
(ד) ב"מ קא: ועי' מ"ס
בהפלאה שבזרעין ערך
בבב, (ה) עי' תוס' ב"ב ל.
ד"ה לא, (ו) עי' מהרש"א,
(ז) לקמן מה. (ח) שייך
למחנ' בריש פרכין,

הגהות הב"ח

(א) תוֹס' ד"ה מאי איכא
וכו' גבי הא דלמחר רב
פפא אי פסקא הוא מיימי
לי' כז"ל ותיבת נחמן
ותיבת שמעון נמחק:
(ב) ד"ה ולמחר וכו' דלית
ליה עליה אלף שבויה:

גליון הש"ס

[illegible]

רבינו חננאל

דמתי לה אסיפא אמר
 בך האב אמר בר נתן
 בשנים אחרו שבוט
 הדיסט משום דאיכא דררא
 במבומא. פירוש עיקר.
 הודו לו מקום
 כהן הא דרסינן בפרק
 חומרי בקורש (מנהג כא)
 איצט א"ר גיטא
 עשר מעלות שנו כאן כו'
 ער מאי טעמא דאשמונת
 ידאית לוי דרר דרשונות
 מדאורייתא גזרו בהו רבנן

שְׁבוּעָה דְּלוּרִיּאָה. הִנָּחָה בְּמִקְלָת הַטַּעֲנָה. שְׁבוּעָה דְּרַבֵּן הָא דְרַב
נִחְמֵן: **מִיּוֹךְ שְׁבוּעָה.** אִם אָמַר הַנֶּחֱבֵעַ לְחֻבֵּעַ הַשֶּׁבַע וְטוֹל: **מִיֶּחֱסֵה**
לְנִכְסֵיהָ. אִם אָמַר אֵינִי נֹשֵׁעַ וְאֵינִי מִשְׁלֵם יוֹרְדִין לְנִכְסָיו וְנוֹתֵינִי לָהּ:
שְׁכַנְגוּוּ חֹשֶׁד. הַנֶּחֱבֵעַ חֹשֶׁד עַל הַשְׁבוּעָה וְתָנָן לְקַמֵּן (דף מד): שְׁתַּקְמוּ

חכמים שיטבע התובע ויטול: **תקנתא**
היא. שבושה עלמה של היסת תקנתא
היא ותקנתא שיהא תובע נשבע ויטול
לתקנתא היסת שבושה שלא בזה עליו
ולא בתקנתא חכמים לא עבדין ויפסיד
התובע בזה שום שבושה: **דלמיני עילא**
דדרי יוסי. גבי מציאת חרש שוטה
וקטן: נקטיה **לכובסיה דלשכסיה**
לגלימיה הוא. אחוזו צביציו התלוים
בזו עד שיתן לו טלית שעליו כלומר
כיוון דמשמתינן ליה לעולם עד דלתיב
ליה עליו לך למיתא לנכסיה עדיף
מזה. כל דבר התלוי בחומר קרי
ליה כובסא דלחמר אויל גרמא ומחיה
לכובסא וחתר תמרי באלו הן הגולין
(מכות דף טז.): **עד דמטי זמן נגדיה**.
לזכר תלתין יומין דלחמרין רב מנגיד
אחמין דמשהי שמחיה דרבנן עליה
תלתין יומין בהאשה נקנית (קדושין
דף טז.): **אשתא** עלי דלא פטרמין:
דמי מין צין זה. שני פגס שטרות
לפגס שטרו לתנן (מכורות דף עז).

הפוגמת כבודתה לא תפרע אלא
בשבויה כיכל היתה כבודתה אלק
זו והוא אמר התקבלת כבודתך
היא אומרת לא התקבלתי אלא מנה
הואיל ומודית בזמה פוגמת את שטר
הכבודתה וליה תפרע השטר אלא
בשבויה דליכא למיסמך מו אשטרא
דאיכא למימר טפי קיבלה והשתא
לחמרת משביעין לו מה יפה כחו
משאם פגם את שטרו: **הס.** גבי
פגם את שטרו אע"ג דלא טעין לזה
אשתבע לי אלא אומר פרעתך טענין
ליה אן ואמרתינן בצעל השטר השבע
משל. מפשט: לא מודיקינן ליה.
להשבע דמיחזי דחשדינן ליה ולא
לגבות לו דהא אמר ליה אשתבע לי
דלא פרעתך: **נחמיו** נך פטור. אף
משבויה ומיהו שבויה היסת איכא:
והא הכא כיון דסבציה בעדי. והודה
לו בפניהם כמאן דלחפיה בעדים דמי:
נחמיו

ומאן דתני אסיפא כחד מהקד לישני ליה מספק דהמע"ה ואעפ"י נראה להשגיח דליכא דלמנ

ומאן דמתני לה אסיפא הכא הוא דאיכא
דררא דממונא אבל התם דליכא דררא
דממונא לא מאי איכא בין שבועה דאורייתא
לשבועה דרבנן איכא בינייהו *מיפך שבועה
בדאורייתא לא מפכינן שבועה דרבנן מפכינן
ולמר בר רב אשי דאמר בדאורייתא נמי מפכינן
לשבועה מאי איכא בין דאורייתא לרבנן איכא
בינייהו *מיחת לנכסיה בדאורייתא נחתין
לנכסיה דרבנן לא נחתין לנכסיה ולרבי יוסי
דאמר דרבנן נמי נחתין לנכסיה דתנן *מציתא
יחש'ו יש בהם גול מפני דרכי שלום ר' יוסי
אומר גול גמור *ואמר רב חסדא גול גמור
מדבריהם למאי נפקא מינה להוציאו בדינין
מאי איכא בין דאורייתא לרבנן איכא
בינייהו שכנגדו חשוד על השבועה
בדאורייתא שכנגדו חשוד על השבועה
אפכינן ליה שבועה ושמו אידיך *בדרבנן
תקנתא היא *ותקנתא לתקנתא לא עבדינן
ולרבנן דפליגי עליה דרבי יוסי דאמר
בדרבנן לא נחתין לנכסיה מאי עבדינן ליה
משמתנין ליה אמר ליה רבינא לרב אשי
האי *נקטיה בכובסיה דנשבקיה לגלימיה
הוא אלא מאי עבדינן ליה אמר ליה
משמתנין ליה עד דמטי זמן נגדיה ונגדינן
ליה ושבקינן ליה אמר רב פפא יהאי מאן
דאפיק שטרא על חבריה ואמר ליה שטרא
פרוע הוא אמרינן ליה לאו כל כמיך זיל
שלים ואם אמר לשטבע לי אמרינן ליה
אשטבע ליה א"ל רב אחא בריה דרבא
לרב אשי ומה בין זה לפוגם את שטרו א"ל
התם *הע"ג דלא טעין איהו טענינן ליה אנן
הכא אמרינן ליה זיל שלים ליה ואי טעין
ואמר אשטבע לי אמרינן ליה זיל אשטבע
ליה *ואי צורבא מרבנן הוא לא משבעינן
ליה א"ל רב יימר לרב אשי צורבא מרבנן
משלח גלימא דאינשי אלא לא מזדקקין
ליה לדנייה: מנה לי בידך כו': אמר רב

יהודה אמר רב אסי המלוה את חבירו בעדים צריך לפורעו בעדים כי אמריהו קמיה דשמואל אמר לי יכול לומר לו פרעתך בפני פלוני ופלוני והלכו להם למדה" תנן מנה לי בידך אמר לו הן למחר אמר לו תנהו לי נתתיו לך פטור והא הכא ^עכיון דתבעיה בעדים כמאן דאזופיה בעדים דמי וקתני פטור תיובתא

יכול אין ראהי לרצ האי משס ועוד ללא דמי דצההיא ללקמיה ודאי תקנו רצנו משוס דשכיחא דמי
 שטרא צידיה כדלמרנין צ"ק דצ"מ (דף טו:) אשמוטי דקא משתמיט דלמר ליה למחר יבציגא ק"ר
 וייר ליה אכל לגבי שצועה דלורייתא למה להם לתקן שיעור להפוכה והשטח היא ללקמיה תמיא אפי'
 מנא בתשובות קדמוניות ללא מפכינא שצועה דלורייתא וכן צה"ג ובסדר תנאים ואמוראים להלכתא
 שצועה ואודיתא אך מה שכתב בסדר תנאים ואמוראים דמיפך שצועה כגון שהיה החמישי שצועה חש'
 אין גראה דבשחר לא אריי אללא דלמר ציניהו שנגדו שפד אלל כפירוש הקונטרס ו
 פסיק להלכתא כותיה בכל הש"ס בר ממיפך שצועה וחזירו וסימנך הוה לל וחזירו צ"פ צהמה
 דקאמר צייגי אף על גב דלא חזירו: וועמ"ש ש"ס ע"ד על הגליון סנהדרין דף קט: פתו

וְלִדְרֵי יוֹסֵף דאָמער ברדרען נמי נחתינן. קאָט תימה דרענן נמי לא איירי אלא צההיא דליל היכא דהוי גול גמור מרוד נחמין לנכסיה וה"ל היכא דאיכא שצוה דרענן: **וְכִי** ב' ליה אמתני" דהבא ליפרע מנכסי יתומים לא יפרע אלא בשצוה וטעמא משום דלמא אי הוה אלמא מני משתבע ליה ומיהו נראה דטעמא לאו משום הכי הוה דלפי" מ' מצי אצוהון טע' דף פו: ע"ש) אמריין כתב לאשמו נקי נדר נקי שצוה לא טעמא מפדע מני הימיומיא אלא בשצ' אפי' במקום שאין האז יכול להשביע:

^(ח) **אֵין** לך בידי אלא לימרא בסף פמור. מהשתח' הו"ל לרב' לאפלוג' [ר"ג] כדפליג בסיפא בשטענו' כסף יש לי בידך והלה אומר אין לך בידי כו' אלא נטר עד לבסוף ופליג אכולהו ונריך לדקדק אמר

יתא אם היה הנחב [חשוד על השבועה] אפכינן השבועה ונשבע החובע ונטל ודברכן
נה מדרבנן תקנתא היא ותקנתא לתקנתא לישבע החובע וליטול לא עבדינן. ולרבנן דפליגי
בן לכספי דגזול מצייא קטן מאי עבדינן ליה: ואסיקנא משמתין ליה ואי לא אתי ותבע
תת ל' יומין הוא עידן נגודיה מנגדינן ליה כרב דרב מנגיד אמאן דחייל עליה שמתא

מז.

א מיי פ"א מהל' טוען הל"ו סמג עשין טוש"ע חו"מ סי' פז קי"א:

ד ב מ"י שם הלכה ד
טו"ש"ע שם סעיף ט:
ה ג מ"י פ"ז מהל'
אצידה הל"ז סמג
זין עד טו"ש"ע חו"מ סי'
רע סעיף א:

ד' מ"י פ"ב מהלכות
 טוען הל"ד סמג עשין
 טור ש"ע חו"מ סי' כב
 סעיף ז וסי' א:
 [מ"י פ"ב מהל' טוען
 ונטען הל' ז]:

ח' ז מיי פיא הל' ה
סמג שם טור ש"ע
חור"מ ס' פז סעיף ט:
ח' ז מיי פי"ד מהל'
מלוה הלכה ז סמג
זין נד טור ש"ע חור"מ
ס' פז סעיף ב:

ז ח מי' שם הלכה א
קמג שם טוש"ע חו"מ
קי פד קעיף א:
ט י מי' שם הלכה ב
ומג שם טוש"ע חו"מ
קי פב קעיף ו:

מוסף רע"י

[illegible]

ינו חננאל (המ)

[illegible]

ובתחלת שנים אחוזין בטלית תני ר' חייא מנה לי בידך והלה אומר אין לך בידי ונעלי וזו ישלם (עליו) נ' וישבע על השאר וק"ל כר' חייא: ⁽⁶⁾ וקשיא לן הא מנה בב"ד וכפר ובאו עדים והעידו שחייב לו חמשים וזו הרי זה משלם ופטור אחד מעידו הרי זה נשבע על הכל: **מתני'** מנה לי בידך א"ל הן למחר אמר לו

(א) כבר הקשה בש"ס בב"מ דף ה' בעין קושיא זו על ר"ח מצרייתא דתני אבוא דרבי אפטוריקי ושנינן דר"ח תנא הוא ודברי רבינו ז"ע.